

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

یونس نگاه

۰۲ نومبر ۲۰۲۲

یونس نگاه

محرومیت هائی که جبران نمی شوند

ما در افغانستان حتی آنانی که دکتورا داریم یا چندین کتاب چاپ کرده ایم، دچار برخی عقب ماندگی های جبران ناشدنی هستیم؛ چون خانواده هائی که کودکی را در آن ها سپری کرده ایم، محیط پر از محرومیت و بسته ای که نوجوانی را در آن گذرانده ایم، لعن و نفرین هائی که شنیده ایم و دروغ های شاخدراری را که باور کرده ایم، از ما و عمر ما کاسته اند. زمان ما را گرفته، فرصت رشد ما را هدر داده اند و از اینرو حتی اگر بعدها فرصت یافته چند کتاب خوانده ایم، به جاهائی سرک کشیده ایم و کموبیش ذهنیت های خود را پاککاری کرده ایم، باز هم چقوری های کودکی و جای زخم محرومیت های تحمیل شده در اجتماع در باورها و رفتارهای ما آشکار است. آن چقوری ها پر نمی شوند. به همان خاطر دانشمند بزرگی چند قرن پیش گفته بود محیط اجتماعی، شعور اجتماعی آدم ها را تعیین می کند.

محرومیت و عقب ماندگی زنان ما چندقته است. متأسفانه دختران ما اکثر، حتی در خانواده های شهری، در قفس بار می آیند. در خانه، در مسجد، در مکتب و در کوچه از آنان فرصت آگاه شدن و چشمگشودن گرفته می شود.

کسانی بسیار مستعد، هوشیار و پرتلاش اند، اما جای زخم محرومیت و چقوری های حاصل از تبعیضی که محیط اجتماعی بر آنان تحمیل کرده، در رفتار و موضع گیری های شان آشکار است. در میان مبارزان و تحصیل کردگان زن این کمبود بیشتر محسوس است. آنان متأسفانه از قفس های چندلایه سر بیرون کرده اند و همچون همتایان مردشان فرصت سرزدن به کنج و کنار اجتماع، تجربه و خطا، آموزش و مطالعه را نداشته اند. بیشتر این زنان خودسازند، در خانه و کوچه و مکتب و دفتر جنگیده و رزمیده قد کشیده اند. آتش زدن دستمال گل سیب از سوی این خانم نشانه آن چقوری محرومیت در آگاهی ایشان است. چقوری که همه ما داریم، اما هرکس در حد قفسش.